Lumi és a görbe fenyő

A domboldalról minden fenyőt elvisznek karácsonyfának, csak azt az egyet nem, amelyiknek oldalra hajlik a csúcsa.

Azon a decemberi reggelen, amikor a domboldalról az utolsó fenyőket is elvitték karácsonyfának, szánkónyomok kanyarogtak a hóban. Estére üres helyek sorakoztak a domboldalon, egyik a másik után.

A sor legvégén, ott, ahol a domboldal az Önszeretet Kuckójának ablakáig ért, egy kicsi fenyő álldogált. A csúcsa oldalra hajlott, mert egy régi nyáron ráesett egy kő. Harmadik éve nem választotta senki.

„Neked mi fáj benne?", kérdezte Lumi.

„Az, hogy mindenki megáll előttem, felnéz a csúcsomra, és továbbmegy", felelte a fenyő.

Lumi zsineget hozott, és a görbe csúcsot óvatosan lehúzta egyenesre. Megkötötte a törzs aljához, kétszer csomóra. A zsineg estére elpattant, a csúcs pedig visszaugrott oldalra.

Másnap Lumi teleaggatta a görbe oldalt mindennel, ami a kosarában volt: szalmacsillaggal, aszalt almakarikával, egy piros gombolyaggal. A fenyő úgy megdőlt, hogy majdnem felborult a hóban.

Harmadszorra Lumi nem csinált semmit. Leült a hóba a fenyő tövébe, és sokáig nézte a csúcsot. A délután lassan fogyott, egy varjú átszállt a domb fölött, aztán megint csend lett.

Aztán Lumi bement a kuckóba, és kihozta a régi tükröt. Fakerete volt, az üvegén foltok, és néha válaszolt, ha kérdezték. Odatámasztotta a fenyő elé.

„Mit látsz rajta?", kérdezte Lumi.

„A te csúcsod az ablak felé mutat", felelte a tükör.

A TE CSÚCSOD AZ ABLAK FELÉ MUTAT.

Lumi felállt, és megnézte közelebbről. Tényleg úgy volt: a görbület pont a világító ablak fölé hajolt.

Sárga papírból csillagot hajtogatott, és felkötötte a csúcsra. Este, amikor odabent meggyújtották a gyertyát, a fény kiszaladt az üvegen, és megült a csillagon.

Nyolc óra tájban sűrűn hullani kezdett a hó. A domboldalon egy kicsi szürke pajtás bukdácsolt hazafelé, aki ősszel költözött a túloldalra, és a fehérségben minden irányt egyformának látott. Megállt, mert meglátott egy sárga pontot a hóesésben.

A csillag felé indult, és odatalált a kuckó ajtajához. Lumi forró hársfateát tett elé, és a kabátjáról lassan leolvadt a hó.

„Köszönöm a teát", mondta a kicsi pajtás, aztán felnézett a fenyőre. „És neked azt, hogy világítottál."

„Szívesen", felelte a fenyő, és mintha egy kicsit megemelte volna a görbe csúcsát.

„Nem én találtam ki", felelte Lumi. „A tükör mondta meg, merre hajlik a csúcsa."

A fenyő sokáig nem szólt semmit. Csak amikor odabent kialudt a gyertya, mondta ki halkan: „Idén megálltak nálam."

Amit magadon furcsának látsz, azzal is tudsz segíteni valakinek.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Te hogy érezted volna magad a kicsi fenyő helyében, amikor harmadik éve is elmentek mellette?
2. Mit gondolsz, miért nem segített az, hogy Lumi teleaggatta dísszel a görbe oldalt?
3. Van benned valami, amit szeretnél megváltoztatni magadon? Mire lehet az jó éppen úgy, ahogy van?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-gorbe-fenyo/